

**Евангелско и апостолско четиво за 8
след Неделя подир Въздвижение**

Евангелие от Лука (10:25-37)

И ето, един законник стана и, изкушавайки Го, рече: Учителю, какво да направя, за да наследя живот вечен? А Той му каза: в Закона що е писано? как четеш? Той отговори и рече: "Възлюби Господа, Бога твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си разум, и ближния си като себе си".

Иисус му каза: право отговори; тъй постъпвай, и ще бъдеш жив.

Но той, като искаше да се оправдае, рече на Иисуса: а кой е моят ближен? Отговори Иисус и каза: един човек слизаше от Иерусалим в Иерихон, и налетя на разбойници, които го съблякоха, изпонараниха го и си заминаха, като го оставиха полумъртъв. Случайно един свещеник слизаше по тоя път, и, като го видя, отмина.

Също и един левит, като стигна до същото място, приближи се, погледна и отмина. Един пък самарянин, който пътуваше, дойде до него, видя го и се смили, и, като се приближи, превърза му раните, изливайки елей и вино; след това го качи на добичето си, откара го в странноприемницата и се погрижи за него.

А на другия ден, като си заминаваше, извади два динария, даде на съдържателя и му рече: погрижи се за него; и, ако потрошиш нещо повече, навръщане аз ще ти заплатя.

И тъй, кой от тези трима ти се вижда да е бил ближен на изпадналия в ръцете на разбойниците? Той отговори: оня, който му стори милост. Тогава Иисус му каза: иди и ти прави също така.

Енорийският лист се изготвя от екипа на сайта „Добролюбие“ и е в помощ на всички енорийски свещеници и храмове в диоцеза на БПЦ-БП.

8 Неделя след неделя подир Въздвижение

Кой е моят ближен?

Вместо да израстваме духовно, вместо да се поправяме ние все повече затъваме, потъваме в нашата греховна и страстна бълвотина.

Забравяме, че всекидневното четене на Христовото Евангелие е молитва, молитва отправена към Самия Бог, която молитва ще ни предпазва от поднебесните духове на злобата, които постоянно се стараят да нападнат верните Христови раби.

Но нека да си зададем въпроса: Кой са верните, кои са онези, които ще наследят царството на Славата, кои са тези, които са истинските раби Христови?

В днешния евангелски разказ се разказва за един самарянин, само да поясним, че самаряните са били презирани от иудеите, та този самарянин се смилил, помогнал на изпадналия в беда. Да преди него били дошли и свещеник и левит, но и двамата го отминали, и двамата го презряли и не му помогнали. След тях минава самарянин, който се смилява, помага на този изстрадал човек, нападнат от разбойници по пътя за Иерусалим.

Тази притча, която много от св. Отци тълкуват е казана от Христа по повод въпрос зададен Му от един законник, който се опитал да го изкуши. Попитал го: Кой е моят ближен?

”Кой е моят ближен? Кого аз трябва да обичам като самия себе си?” Тези въпроси са изключително важни и за нас християните. Без дела нашата вяра е мъртва, а делата на вярата трябва да бъдат повече от ясни, за да покажем, че вярваме във Възкръсналия Господ трябва да покажем истинско отношение подобаващо на нашата вяра към всички онези, които ни заобикалят, нашите близки, приятели, та дори и враговете. Нека винаги да помним, че единственият път за спасение е чрез нашите близки.

Чрез моя ближен, аз ще достигна спасението. Ако му помагам, служа му, то тогава ще се спася, но ако го обиждам, наскърбявам или нещо друго му причинявам, то няма да наследя живота вечен.

Задавайки въпроса: „Кой е моят ближен?” /Лука 10:29/, законникът като че ли се опасявал, да не би да обикне хора, които не трябва да обича. Господ му отговаря: сам стани ближен на този, който се нуждае от тебе, а не питай ближен ли ти е той или не. Трябва да гледаме не на лицата на хората, а да обърнем поглед към себе си, към своите сърца, за да не бъдат те хладни и вкаменени, а да бъдат изпълнени с милосърдието на самарянина, с доброжелателство и състрадание. На когото окажем милост, той и ще бъде нашият ближен, независимо от неговата вяра и националност. А тъй като всички хора имат нужда от взаимна помощ, то всички хора трябва да бъдат близки помежду си.

Братя и сестри,

Днес, когато живеем в глобализиращо общество, когато всички различия отпадат. Ние се опитваме може би несъзнателно да опазим вътрешния си свят неприкосновен, да го защитим, страхувайки се, опасявайки се, че и той може да бъде премахнат. Затова живеем затворено, в свой собствен свят, в свое обкръжение, където трудно пускаме нови хора. Живеем в свой свят, свят изграден от семейството, приятелите и колегите, които може би смятаме за близки.

Всички други, с които не се пресича житейския ни път – тези, с които се разминаваме по улиците, с които се срещаме в асансьора в блока, в който живеем, тези, с които се тъпчем в обществения транспорт – смятаме за чужди, за непознати.

Но Бог е по-близо до всеки човек, отколкото събратята по човечество, поради образа Божии, който е вложил в човека. Бог е по-близо в щастието и радостта, Бог е по-близо в болката, Бог е вътре в човека – по-близо няма накъде.

Нека вършейки милостиня, помагайки на нашия ближен, на този, който се нуждае от нас, да бъдем все по-внимателни към себе си. Да се научим, че трудно се стига в Царството небесно, а без ближния няма как да отидем там.

Нека да придобием любов, любов, която да бъде свята, незлоблива, дълготърпелива и да се научим да обичаме ближните си не само с думи, но и с дела както съветва св. Йоан Богослов /1 Йоан 3:8/. Амин.

Молитвата е дар Божии

Да се молиш Богу, това е много добро дело и принася огромна полза на молящия се... Както за тялото е необходим въздух, за да диша, така и за душата е необходимо постоянно помнене на Бога, т.е. молитва. Но пак, ако някой се моли Богу как да е, като че ли между другото, без страх, какъвто трябва да има този, който предстои пред Бога, пред Когото треперят херувимите, за такъв не само че не ще има никаква полза и не само му носи вреда, за която споменахме по-горе, но той понася несравнимо по-голяма вреда, какъвто е Божият гняв, Божието отвращение... Така и Божиите ангели отлъчват от Божието Лице и от Неговия поглед и изгонват навън ума на всеки, който стои пред Бога и се моли небрежно, като че ли е пренебрежение, без благоговение и благонастроение. Тогава го грабват демоните с дързост и насилие и го влачат, където си искат, по срамни и нечисти места, или пък по лоши дела, или пък по суетни и безполезни работи. И нито този, който страда от демоните, чувства това, нито Бог го съжалява и не го освобождава от това, задето Го е пренебрегнал и престъпил Неговата заповед, която повелява: "Служете Господу със страх и радвайте се пред Него в трепет" (Пс. 2:11)..., защото демоните за никакви други грехове не овладяват така тиранично душата, както за презрението към Бога.

